

Slovo na úvod

Mesiac november začíname častejšími návštevami cintorínov, spomíname na našich drahých, ktorí nás predišli do večnosti. Myslíme na nich s láskou, možno aj so slzami v očiach a s bolesťou v srdci. Skrásľujeme ich hroby, modlíme sa za nich...

Tento zvláštny novembrový čas, späť s cintorínmi a so spomienkami na našich zosnulých, by nás však mal učiť ešte jednu vec: žiť v perspektíve večnosti. To znamená ceniť si viac to, čo zostáva na večnosť – náš vzťah k Bohu. Máme sa snažiť zveľaďovať všetko to, čo nám daný vzťah pomáha prehlbovať – modlitbu, sviatosti, obetu, no predovšetkým lásku. Každý skutok lásky nás totiž privádza bližšie k Bohu. Čistá láska nikdy nezahynie; bude naším najväčším pokladom na tej „druhej“ strane života. Žiť s myšlienkou

na večnosť tiež znamená uvedomovať si, že sme stvorení pre nebo. Znamená vedieť, že to najkrajšie nás ešte len čaká. Naša vlasť je v nebi; tam nám Ježiš šiel pripraviť miesto, tam nás čaká nebeský Otec. Takýto pohľad na večnosť nás však nesmie odpútať od každodennej reality, od našich najobyčajnejších povinností, rodinných či iných vzťahov. Ba práve naopak – má nám pomáhať vnímať život v celej jeho hĺbke, mať správny postoj aj k ťažkostiam aj k radostiam života, prežívať vnútornú slobodu.

Nech nám tento novembrový čas na cintorínoch, s modlitbou na perách za našich zosnulých, pomôže pozdvihnúť náš zrak ku skutočnému cieľu: k večnému životu.

O. Andrzej Kucharski OSPPE

Aby sme spoločne rástli...

S potešením informujeme, že patríme medzi 88 farností Košického arcibiskupstva, ktoré vydávajú farský bulletin. Naše AiB má už tri roky – 7. novembra 2011 vyšlo prvé číslo! Od 7. novembra do 31. decembra 2011 vyšli 4 čísla, od 1. januára 2012 do 29. decembra 2012 sme pripravili 26 čísel. Tieto dva roky spolu sme uzavreli ako I. ročník s 30 číslami. V roku 2013 sme našim čitateľom ponúkli 26 čísel a v tomto III. ročníku k dnešnému dátumu je to 22 čísel. Spolu je to 78 pokusov o príspevok k duchovnému vzrastu farnosti, k širšiemu rozhľadu, na povzbudenie a informáciu... Redakcia ďakuje za priazeň všetkým farníkom, ktorí žičlivo venujete pozornosť tomuto bulletinu a týždeň čo týždeň ho beriete do ruky s pochopením, že ho, hoci amatérsky, pre Vás tvoríme s láskou a nádejou.

Uvedenie Presvätej Bohorodičky do chrámu

Je to jeden z dvanástich sviatkov gréckokatolíckej a pravoslávnej Cirkvi. V našej rímskokatolíckej Cirkvi slávime len liturgickú spomienku a nazývame ju **Obetovanie Panny Márie**. Svoj základ má v Mojžišovom zákone, ktorým sa riadili Izraeliti. V knihe Levitikus sa píše: „Keď sa pomínú dni jej očisťovania, či je to chlapec (40 dní) alebo dievča (80 dní), prinesú kňazovi ku vchodu do stánku zjavenia baránka na celostnú žertvu a holúbka alebo hrdličku na obeť za hriech“ (porov. Lv 12, 6). Starozákonní Židia plnili tento príkaz a nosili svoje deti do jeruzalemského chrámu. Ale mnohí nábožní Židia, ku ktorým patrili aj Joachim a Anna, obetovali Bohu svoje deti ešte zvláštnym spôsobom.

Najstaršia zmienka o tomto sviatku je zo 4. storočia od sv. Gregora Nysského. Svätá cisárovná Helena dala v Jeruzaleme postaviť chrám zasvätený Vstupu Presvätej Bohorodičky do chrámu. Neskôr, v roku 543, v jeho blízkosti byzantský cisár Justinian I. dal vybudovať a vysvätiť kostol zasvätený Panne Márii Novej. Vykonalo sa to 21. novembra. Odvtedy sa sviatok slávi v tento deň.

Podľa tradície svätí Joachim a Anna priviedli svoju dcéru Máriu ako trojročnú

do jeruzalemského chrámu, kde ostala žiť a bola vychovávaná. Mária sa tak pripravovala na úlohu Božej Matky – Bohorodičky v ustavičnej modlitbe a spoznávaní Svätého písma. Sviatok oslavuje Máriu, ktorá vstupuje do pozemského chrámu, aby sa pripravovala na to, že sa stane chrámom Boha. Zároveň Máriin vstup a život v chráme sú obrazom vstupu a života v chráme, ktorým je Kristus pre každého veriaceho.

V byzantskom obrade je tento sviatok vnímaný aj ako sviatok mníšstva, najmä ženského. Presvätá Bohorodička odišla do chrámu a žila tam v ustavičnej modlitbe, pokore a ústraní, čím dala vzor zasväteného života. Vo východnej Cirkvi sa v tento deň koná aj požehnanie detí. V obrade nášho krstu je tiež časť, ktorá súvisí so starozákonným zvykom obetovania detí Pánu Bohu. Na záver obradu, pred požehnaním, rodičia obetujú svoje dieťa Pánu Bohu slovami: „Bože, žehnaj naše dieťa, aby jeho život bol tebe na slávu, jemu na spásu, nám na radosť a svetu na osoh.“

Mária nezlyhala ani na chvíľku vo svojom úplnom zasvätení. Boh mohol s ňou robiť čo chcel, nikdy mu ani najmenej neodporovala. Ako je to s našim zasvätením?

Anna Mydlová

Novembrové pranostiky všeobecné

- ◇ Ak kvitnú v novembri stromy, bude zima trvať až do mája.
- ◇ Aký je november, taký bude nasledujúci marec a máj.
- ◇ Keď padne prvý sneh na mokrú zem, bude slabá úroda.
- ◇ Na začiatku novembra sa teplo so zimou háda.
- ◇ Novembrový sneh keď niekoľko dní poleží a potom prejde, lepšie hnojí ako hnoj.
- ◇ Studený november – zelený január.
- ◇ Keď začiatkom novembra sneží, máva ten sneh výšku veží.

Zostavila Veronika F.

Slovo do svedomia

Pokánie znamená vnútornú premenu srdca pod vplyvom Božieho slova a v perspektíve Božieho kráľovstva.

Sv. Ján Pavol II.

Svätý Martin z Tours

Katolícki veriaci si každoročne 11. novembra pripomínajú sviatok svätého Martina z Tours, biskupa. Životopis svätca napísal rímsky kresťanský spisovateľ Sulpicius Severus, ktorý ho osobne poznal.

Narodil sa okolo roku 316 v meste Sabaria (dnešné Szombathely) v Panónii, na území Maďarska. Jeho rodičia boli pohania. Presťahovali sa do Pavie v severnom Taliansku. Napriek tomu, že neboli pokrstení, veľmi dbali na to, aby okolie svojou tvrdosťou a nemravnosťou chlapca nepokazilo. Malý Martin bez vedomia rodičov navštevoval stretnutia katechuménov. Už ako dieťa mal pranie stať sa pustovníkom. No otec ako vojenský hodnostár túžil, aby jeho syn išiel v jeho šľapajach, preto už 15-ročný sa stal vojakom v galskej armáde Konštantína I., ktorý vydal vtedy rozkaz, aby sa do vojska zapojili všetci schopní synovia vyslužených starých vojakov. Nie celým srdcom, ale svedomite a spoľahlivo si plnil svoje povinnosti ako vojak. Mladý Martin bol zaradený do jazdeckého pluku, ktorý odchádzal do Amiens v severnej Galii vo Francúzsku. V tomto meste sa odohral aj známy príbeh, zázrak s plášťom. Aj keď už rozdal chudobným všetky peniaze, dokázal sa podeliť so žobrákom, ktorý pri bráne mesta prosil o almužnu a triasol sa zimou. Dal mu polovicu svojho vojenského plášťa. V nasledujúcu noc sa mu ukázal Kristus odetý do tohto plášťa. Hneď na druhý deň sa dal pokrstiť – bolo to v roku 339. Tento príbeh sa neskôr stal námetom pre maliarov a sochárov, ktorí znázorňujú sv. Martina, ako sa delí o svoj plášť. Keď prijal krst, odišiel od vojska, lebo kresťanstvo a vojenská služba sa v jeho očiach nedali spojiť. Jeho učiteľom aj vzorom v kresťanstve sa stal biskup sv. Hilár. Pod jeho duchovným vedením sa dlhší čas venoval vzdelávaniu v náboženstve, Božej službe a prisnemu sebazapieraniu. Keď sa dopyčul, že sa jeho rodičia

vrátili späť do rodného mesta v Panónii, vybral sa za nimi, aby ich a tiež iných pohanov obrátil na vieru. Tam aj pokrstil svoju matku. No v tom čase tam zúrili ariáni. Martin sa neohrozene postavil proti nim a vyvracal ich blud, zastával učenie Cirkvi o božstve Pána Ježiša, až ho nakoniec vyhnali a on sa opäť vrátil do Galie k biskupovi Hilárovi. Biskup ho chcel vysvätiť za kňaza, no on prijal len nižšie svätenie a utiahol sa do kláštora. Keď sa v roku 371 uprázdnil biskupský stolec v meste Tours, duchovenstvo a ľud si žiadali za biskupa opáta Martina. A tak 4. júla 371 bol vysvätený za biskupa. Aj ako biskup po celý život žil príkladným kresťanským, takmer kláštorným životom. No vedel rázne a neohrozene vystúpiť proti komukoľvek, keď to vyžadoval prospech blížnych a Cirkvi. Hájil kresťanov pred cisárom Valentiniánom I. Roku 386 cestoval do Trevíra k cisárovi Maximovi, aby prosil o milosť pre zajatých kresťanov, odsúdených na smrť. Dožil sa staroby, zomrel 8. novembra 397 počas dušpastierskej cesty. Pochovaný je na miestnom cintoríne v Tours. Už jeho nástupca postavil nad jeho hrobom kaplnku. Na jej mieste dnes stojí veľký chrám posvätený v roku 1890.

Tomuto svätcovi je zasvätený o. i. Dóm sv. Martina v Bratislave a biskupská katedrála sv. Martina v Spišskej Kapitule. Je patrónom vojakov, krajčírov, mlynárov a pastierov. K sviatku sv. Martina sa viažu tiež viaceré praxi, napríklad ako hovorili naši otcovia: „Od svätého Martina zahreje len perina.“ A ako deti sme čakali, že „Martin príde na bielom koni.“

Tento svätec nám pripomína nádhernú biblickú pravdu: Keď poslúžime človeku v núdzi, poslúžime Pánovi. Veď on sám hovorí, že ak prejavíme láskavosť smädnému, hladnému, chorému alebo uväznenému, bude to posúdené, akoby sme to urobili priamo jemu (porov. Mt 25, 31 – 46).

Zdroj: Mečiar, Životy víťazov.

Ján F.

Duchovná správa našej farnosti

– od zriadenia Košickej diecézy v roku 1804 až podnes (I. časť).

Nie každý mal možnosť vypočuť si v júnovom vysielaní Rádia Lumen našu informáciu o duchovnej správe Farnosti Narodenia Panny Márie vo Vranove nad Topľou od vzniku Košickej diecézy v roku 1804. Preto ju z dôvodu rozšírenia poznania a nášho duchovného obzoru poskytujem touto cestou našim farníkom.

Starobylá farnosť Vranov prešla približne 700-ročným vývojom. V tomto príspevku sa zmienim iba o farároch a dekanoch, ktorí našu farnosť spravovali od zriadenia Košickej diecézy, teda od roku 1804. Územie Košického biskupstva bolo dovtedy súčasťou Jágerskej diecézy.

Od zriadenia Košickej diecézy vo vranovskej farnosti pôsobili títo kňazi ako farári alebo dekani – v rokoch uvedených v zátvorke:

Jozef BRIEDON (1803 – 1806); Ján JAROMISZ (1806 – 1809); Ján GARLAY (1809 – 1812); Martin LEPORIS (1812 – 1814).

Martin JARABÍN (1814 – 1834). Za jeho pôsobenia pri vizitácii košického biskupa bolo v zápisnici zo dňa 23. septembra 1816 okrem iného uvedené, že „bol dobre udržiavaný chór a deväťhlasový organ.“ V čase jeho pôsobenia sa vo Vranove a okolí vyskytla cholera a vypuklo Roľnícke povstanie v roku 1831.

Ján ZAROVŠKÝ (1834 – 1835); Ján HOLLUPP (1835 – 1855). Počas jeho pastoračnej služby bola postavená typická rímskokatolícka fara pri kostole, severne od vchodu do sakristie v areáli farského pozemku. Budo-

va fary bola počas 2. svetovej vojny zničená a v čase výstavby činžiakov asi v roku 1965 zbúraná.

Ján JEDINÁK (1858 – 1879). V čase jeho pôsobenia vo farnosti mesto aj kostol zachvátil požiar. Opraviť zhorený kostol už nebolo za jeho pôsobenia možné. Okrem jeho zásluhnej pastoračnej činnosti je nám známe z malej farskej kroniky *Historia Domus* o jeho tragickej smrti, že pri ceste na koči z Vranova do susednej filiálky sa splašili kone, koč sa na hrboľatej kamenistej ceste vo Vranovskom Dlhom prevrátil a dôstojný pán farár utrpel ťažké zranenia, ktorým podľahol.

Anton STRASSER (1879 – 1913). Počas jeho pôsobenia v roku 1909 bola vykonaná oprava kostola po požari z roku 1873. Strecha bola zakrytá plechom, kostol bol vybielený a kostolná veža opatrená hromozvodom. Zároveň inicioval dobročinné zbierky na chrámový organ, ktorý bol inštalovaný už v roku 1910. Dovtedy v kostole hral komorný husľový (učiteľský) orchester. Vdp. Anton Strasser je pochovaný na vranovskom cintoríne v sektore C.

Michal CSINTALAN (1913 – 1928). Vo Vranove pôsobil ako farár a rímskokatolícky kanonik. Pochádzal z Trebišova. Zomrel vo Vranove a pochovaný je vedľa hrobu Antona Strassera.

Horeuvedení farári určite podnietili aj vznik nových kňazských povolání, o čom svedčí skutočnosť, že do roku 1918 vo vranovskej farnosti mali primície títo vranovskí novokňazi: Štefan ŠÁROŠI, Ján KURIMSKÝ, Ladislav HERBAST, Ján FRIMMER, Štefan HOBEK, Jozef BALOGH, Ján BALOGH.

V tom čase od roku 1916 vo vranovskej farnosti okrem farára a maďarských kaplánov pôsobil ako kaplán aj národne uvedomelý Slovák ThDr. Štefan HESEK, používajúci neskôr pseudonym *Dr. Vranovský*. Je to

ten kňaz, ktorý bol neskôr preložený za farára do farnosti Udavské v okrese Humenné, ktorý má zásluhu na príprave emeritného J. Em. Jozefa kardinála Tomka za kňaza, pochádzajúceho z Udavského.

Adam RÉPASSY (Répaši/Repáši) (1929 – 1946). Po príchode do Vranova pôsobil ako farár a od roku 1933 bol zároveň dekanom. Pochádzal z Richvaldu v okrese Bardejov. Zaslúžil sa o celkovú opravu kostola vo Vranove, ktorý pred jeho príchodom do farnosti vyhorel. Zabezpečil vnútornú maľbu kostola, obnovu oltárov (1935 – 1937) a opravu strechy v roku 1932. Zodpovedne sa staral o hospodársky dvor a cirkevné pozemky. V roku 1935 prišiel Okresný osvetový výbor vo Vranove s iniciatívou výstavby Jubilejného katolíckeho kultúrneho domu a za pôsobenia vdp. farára Adama Répašiho sa Katolícky kultúrny dom začal stavať v roku 1936. Dňom slávnostného odovzdania a po-

sviacky *Jubilejného katolíckeho kultúrneho domu (1918 – 1938)* sa stal 8. september 1938. Posviacku vykonal najdôstojnejší biskup košický J. E. Jozef Čársky. Na výstavbu tohto Katolíckeho kultúrneho domu bola organizovaná zbierka. V roku 1951 bol A. Répaši vymenovaný za kanonika. Pochovaný je v Košiciach.

Pokračovanie v ďalšom čísle.

Ing. Mikuláš Majerčín

VOLIŤ? NEVOLIŤ?

Istý vysokopostavený politik asi pred rokom upozornil našich otcov biskupov, aby sa nemontovali do politiky štátu. Ako človek vzdelaný možno chcel upozorniť, že nábožensky založený človek – kresťan nie je z tohto sveta. Mal pravdu, všetci sme Božie deti a len jemu patríme. No boli sme poslaní do tohto sveta a tvoríme jednu veľkú rodinu. Tu na tomto svete máme konať spravodlivo, dobre, veci užitočné pre všetkých a máme ich konať slobodne. Naša veľká rodina – Cirkev nemá zákonnú represívnu moc. Jej moc je len v slove, v argumentoch podľa Pisma.

Ako slobodný človek práve vo voľbách mám právo zvoliť si zástupcu, o ktorom si myslím, že ma môže zastupovať. Musím si uvedomiť, že mu odovzdávam právo, aby v mnohých spoločných veciach rozhodoval za mňa, dokonca mu dávam povolenie hovoriť

v mojom mene. Preto by som sa mal rozhodovať s plnou vážnosťou, koho zvolím, aby ma zastupoval. Nejsť voliť, lebo *...to ma nezaujima, aj tak sa nič nezmení...*, je podľa môjho názoru dosť alibistické. Kresťan by predsa mal konať zodpovedne, slobodne a čestne. Nie alibisticky a s výhovorkami. Azda len nebudeme ako Pontský Pilát? Potom nemáme právo kritizovať ani také výroky, ktoré pred pár dňami uverejnila jedna europoslankyňa. Nieko ju tam predsa zvolil! To, že niekomu slobodne dávame príležitosť, a ten sklame, nuž, stáva sa to. Každý sme nedokonalý, s ľudskými slabosťami. A keď by zlyhal niekto zo zvolených, to už nie je moja zodpovednosť.

Mojou zodpovednosťou je vyberať ľudí čestných, zodpovedných, u ktorých je najmenší predpoklad zlyhania.

Ján F.

Posviacka bazilík sv. Petra a sv. Pavla

Rímske baziliky sv. Petra vo Vatikáne a sv. Pavla za hradbami patria medzi najstaršie a najväčšie kresťanské chrámy. Patria medzi tzv. patriarchálne baziliky. Patriarchálne baziliky sa nazývajú aj „väčšie“ – Basilica maior. Ostatné kostoly, ktorým pápež udelil titul baziliky, sa nazývajú „menšie“ – Basilica minor.

Bazilika sv. Petra na Námestí svätého Petra vo Vatikáne je postavená nad hrobom sv. Petra. Pôvodný chrám na tomto mieste dal postaviť cisár Konštantín Veľký roku 324. Posvätil ho pápež sv. Silvester 18. novembra 326. Po jedenástich storočiach bola bazilika v zlom stave a hrozilo jej zrušenie. Preto sa pápež Mikuláš V. (1447-1455) rozhodol odstrániť ju a na jej mieste postaviť novú. So stavbou začal r. 1452 architekt Bernard Rosselini, avšak po smrti pápeža Mikuláša práce prerušili a pokračovalo sa až po päťdesiatich rokoch. Dňa 18. apríla 1506 pápež Július II. položil základný kameň chrámu podľa nového plánu chýrneho staviteľa Bramanteho. Po Bramanteho smrti pokračoval v stavbe Raffael a po jeho smrti Michelangelo, ktorý sa tiež dokončenia stavby nedožil. Stavbu s určitými úpravami dovърšili architekti

Vignola, Giacomo della Porta, Domenico Fontana a Carlo Maderna, ktorý podľa želania pápeža Pavla V. (1605-1621) hlavnú loď predĺžil do podoby latinského kríža. Dokončenú vatikánsku Baziliku sv. Petra posvätil 18. novembra 1626 pápež Urban VIII. na 1300. výročie posvätenia prvého chrámu.

Bazilika sv. Pavla za hradbami (San Paolo Fuori le mura) **na Ostijskej ceste** je druhý najväčší rímsky chrám, celosvetový architektonický skvost. Cisár Konštantín Veľký (+337) ho dal postaviť nad hrobom sv. Pavla, Apoštola národov. Cisár Valentián II. ho r. 386 rozšíril a Honorius (395 – 423) dal prestavať a obnovil ho. V r. 1823 hlavnú loď zničil požiar. Pápež Lev XII. (1823 – 1829) sa pustil hneď do obnovy baziliky. Práce dokončili za pontifikátu Pia IX. v r. 1854. Chrám posvätil sám pápež 10. decembra toho istého roku. Je to najskvostnejší chrám Ríma.

Od 12. storočia sa výročie posvätenia týchto apoštolských bazilík slávalo pre každú osobitne, ale od čias pápeža Pia IX. sa pripomína spoločne 18. novembra.

Literatúra: ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i ľudom 5.

Lubica S.

9. november – výročie posvätenia **Baziliky svätého Jána v Lateráne** (San Giovanni in Laterano). Podľa tradície sa v tento deň už od 12. storočia slávi výročie posviacky baziliky, ktorú dal v *Lateráne* postaviť tiež cisár Konštantín. Táto slávnosť bola najprv sviatkom mesta Ríma, neskôr na počesť baziliky zvanej „Matka a hlava všetkých kostolov mesta a sveta“ rozšírila sa na celý rímsky obrad ako znak lásky a jednoty s Petrovou katedrou. Lateránska bazilika je hlavná rímska bazilika. Aj jej základy boli položené za vlády cisára Konštantína a pápeža sv. Silvestra I. Pôvodne pomenovaná Bazilika Najsvätejšieho Spasiteľa, prirodzene, mnohokrát obnovovaná a prebudovávaná, stala sa hlavným chrámom pápeža, a teda „caput et mater“ (hlavou a matkou) všetkých chrámov v Ríme a vo svete. Pápež ju posvätil 9. novembra 324.

Zdroj: *Rím od počiatkov do roku 2000.*

J. Melková

Kalendárium pripomína

9. 11. – **Ne:** 32. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ; Výročie posvätenia Lateránskej baziliky
10. 11. – **Po:** Sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi; spomienka
11. 11. – **Ut:** Sv. Martin z Tours, biskup; spomienka
12. 11. – **St:** Sv. Jozafát, biskup a mučeník; spomienka
15. 11. – **So:** Sv. Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi; ľubovoľná spomienka
16. 11. – **Ne:** 33. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ
17. 11. – **Po:** Sv. Alžbeta Uhorská, rehoľníčka; spomienka
18. 11. – **Ut:** Výročie posvätenia bazilik sv. Petra a sv. Pavla, apoštolov; ľubovoľná spom.
19. 11. – **St:** Sv. Rafael Kalinovský OCD, kňaz
21. 11. – **Pi:** **Obetovanie Panny Márie;** spomienka
22. 11. – **So:** Sv. Cecília, panna a mučenica; spomienka
-

Niektoré pamätné dni

11. 11. 1964 — pápež blahoslavený **Pavol VI.** sa vzdal pápežskej tiary; bol posledným pápežom, ktorý bol korunovaný.
12. 11. 1869 — pred 145 rokmi ostrihomský arcibiskup kardinál Ján Šimor podpísal dekrét na zriadenie Spolku svätého Vojtecha.
12. 11. 1888 — v americkom Mineapolise bol založený Spolok sv. Cyrila a Metoda.
14. 11. 1877 — narodil sa Ján Vojtaššák, spišský biskup.
14. 11. 1914 — pred 100 rokmi sa narodil Paľo Ušák-Oliva, kňaz a básnik.
15. 11. 1939 — pred 75 rokmi zomrel ThDr. Jozef Buday, moravskoleskovecký farár, kanonik, prvý šéfredaktor doteraz vychádzajúceho periodika Duchovný pastier.
17. 11. 1908 — narodil sa Mons. Andrej Gregor Grutka, biskup v Indiane v USA, člen Slovenskej ligy v Amerike, spoluzakladateľ Svetového kongresu Slovákov.
17. 11. 1963 — pápež **Pavol VI.** uložil relikvie sv. Cyrila do oltára v Kaplnke sv. Cyrila a Metoda v Bazilike sv. Klementa v Ríme. Vtedy novoobjavené relikvie sv. Cyrila v mestečku Recanati Pavlovi VI. priniesli biskupi Andrej Grutka, Štefan Nahálka a Jozef Tomko.
18. 11. 1626 — pápež Urban VIII. posvätil baziliky sv. Petra a sv. Pavla v Ríme.
19. 11. 1819 — pred 195 rokmi v Spišskej Kapitule otvorili prvý učiteľský ústav (preparandiu) v Rakúsko-Uhorsku.
19. 11. 1841 — narodil sa Andrej Kmeť, kňaz, národný buditeľ.
21. 11. 1992 — zomrel prof. ThDr. Anton Bagin, významný cirkevný historik, znalec cyrilo-metodských dejín, dlhoročný šéfredaktor Duchovného pastiera.
23. 11. 1964 — pred 50 rokmi pápež **Pavol VI.** povýšil Chrám Sedembolestnej Panny Márie na baziliku a potvrdil kult Sedembolestnej Panny Márie.

Z farskej matriky

KRSTY

Matúš Baštár, Marína Zelenáková,
Ivana Štovková

POHREBY

Ida Požgajová (95), Zuzana Hadžalová (90)
Juraj Michalov (76), Helena Husková (78)

Oznamy — informácie

* Dňa 4. októbra tohto roku bola vyhlásená za blahoslavenú sestra Miriam Terézia Demjanovičová, dcéra slovenských vysťahovalcov z Bardejova za prácou do Ameriky. Podrobnejšiu informáciu nájdeme v najnovšom čísle (č. 45) Katolíckych novín na 4. strane.

* 9. novembra – nedeľa: Gréckokatolícka farnosť v Černom pozýva veriacich na d'akovnú svätú liturgiu pri príležitosti 100. výročia posvätenia Chrámu Zosnutia Presvätej Bohorodičky. Archijerejskú svätú liturgiu o 10.00 hod. bude sláviť vладыka Milan Lach SJ, pomocný biskup prešovskej archieparchie.

* 16. novembra – nedeľa: o 10.30 hod. odpustová slávnosť sv. Alžbety v Katedrále sv. Alžbety v Košiciach (priamy prenos SRO).

* 22. novembra – sobota: Púť zrelosti vo Vysokej nad Uhom; 70. výročie smrti Božej služobnice Anky Kolesárovej.

* Zástupca stavebného dozoru prác na výmene strešnej krytiny na bazilike Ing. arch. Jozef Bednár nám poskytol opis vykonaných prác. Pre informovanosť veriacich stručne uvádzame: Cieľom bola výmena starej plechovej krytiny za novú medeným plechom v rozsahu 710 m². Všetky klampiarske prvky (odkvapové žľaby, dažďové zvody) boli schválené Pamiatkovým úradom. Poškodené časti krovu boli vymenené, celý funkčný starý krov je impregnovaný proti drevokaznému hmyzu a plesniam, osadené je nové latorvanie pod krytinou. Klampiarske a tesárske práce boli vykonané v súlade s platnými právnymi predpismi.

* Oznamujeme členom Spolku sv. Vojtecha, že si môžu vybrať kalendáre a podielové knihy na rok 2015, a to v pondelok, utorok a stredu po večernej svätej omši, vo štvrtok na obed a v sobotu ráno. Kalendáre je potrebné vyzdvihnúť u pani Viňarskej najneskôr do 20. decembra. Členský poplatok je 5 €

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Narodenia Panny Márie Vranov nad Topľou, Mariánske námestie 1496/127.

Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Jazyková úprava: Juliana Melková.

Príspevky, návrhy, podnety na: aib@bazilikavranov.sk

Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.

Tento rok je pre „erko“ v našej farnosti výročným rokom, pretože budeme oslavovať 20 rokov, odkedy sa začali prvé stretnutia s deťmi u nás v bazilike. S deťmi sa pravidelne stretávame každé dva týždne, kedy sa snažíme tvorivo a hravo činnosťou oboznamovať deti s pravdami viery a pomôcť im budovať ich kresťanský život. Taktiež sa zapájame do rôznych kampaní, ktoré erko ponúka. Napríklad v októbri je to *Detský čin pomoci*, v rámci ktorého sme minulý rok pripravili s deťmi predstavenie a tento rok chystáme ďalšie. Vo vianočnom období prinášame do domácností farníkov *Dobrá novinu* naším koledovaním. Peniaze, ktoré vykoledujeme, putujú – sú určené pre deti do Afriky. Úctu k životu sa snažíme podporovať aj cez akcie, ako je *Sviečka za nenarodené deti* a rozdávanie stužiek na *Deň počatého dieťaťa*. *Vypni telku, zapni seba* je kampaň, ktorou sa snažíme ukázať, že sa vieme zabaviť aj bez počítača a internetu rôznymi hrami s našimi kamarátmi. Spolu s kňazmi pripravujeme v našej farnosti *Deň rodiny* a tábory rodín, ktoré sú vo veľkej obľube. Záver prázdnin vrcholí väčšinou *prímestským táborom*, ktorým ukončujeme erkársky rok a v septembri začíname opäť.

Myslím, že v poradí už štvrtý rodinný tábor v našej farnosti, ktorý sa konal od 8. do 12. augusta tohto roku na Sigorde, dostal výstižný názov: Satú strain = Satú kelaurga!, čo v preklade znamená: Jeden kmeň = Jedna rodina! Po tých niekoľkých úspešných táboroch naozaj môžeme povedať, že rodiny spojilo priateľstvo, a tak sa v našej farnosti vytvorilo isté spoločenstvo. Hlavnou myšlienkou tohtoročného tábora bolo osvojenie si všetkých vlastností potrebných pre život v rodine. A to všetko (iba akoby hrou) v indiánskom štýle. Život v indiánskom kmeni sme sa snažili aplikovať do života v rodine a takisto do spoločenstva našich rodín. Ak sa pozrieme ešte raz na názov nášho tábora a trochu pouvažujeme, zistíme, že hovorí o tom istom, čo Cirkev. Každá rodina vytvára dôležitú súčasť kmeňa-cirkvi. Hovorí o bratstve.

Či sa nám podarilo myšlienky správne podať v modlitbách alebo programe? Na to sa opýtajte zúčastnených rodín. Odišli sme s dobrým pocitom, že sme si pripomenuli to, čo je najpodstatnejšie: Všetci sme jedna rodina! A práve preto nám spolu bolo (aj bude) tak fajn.

Gabriela Holková

Modlitby chvál

Moje prvé stretnutie s modlitbou chvál zanechalo vo mne hlboké stopy a túžbu znovu sa zúčastniť takéhoto stretnutia. Aj keď to bolo pred desiatimi rokmi, stále je pre mňa táto modlitba nesmierne príťažlivá. Spev, hudba, radosť, blízkosť Boha, tanec, sloboda v srdci, modlitba vlastnými slovami. Zistil som, že ak sa chcem takto modliť, nemusím ísť na nejaké oficiálne stretnutie, ale stačí moja izba, cesta autom, prechádzka v lese.... Všade, kde som, môžem HO oslavovať, spievať mu, rozjímať o jeho Láске, milosrdenstve, sláve.

Spomínam si, ako som na svätej omši pár dní po návrate z modlitieb chvál asi prvýkrát vo svojom živote zaspieval Credo naozaj s vie-

rou v srdci. Postupom času som však zistil, že Boh nechce, aby som iba veril v neho, ale aby som veril jemu. O takomto spôsobe modlitby by sa dalo ešte veľa písať, ale najlepšie je zažiť to. Každý druhý piatok v mesiaci sa modlitby chvál budú konať aj v našej farnosti a začnú vždy večernou svätou omšou.

K modlitbe chvál nás povzbudzuje aj apoštol Pavol v Liste Efezanom: „Buďte naplnení Duchom a hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne. Vo svojich srdciach spievajte Pánovi a oslavujte ho. Ustavične vzdávajte vďaky za všetko Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.“

Martin Buzáš

Otvorené chvály

A black and white photograph of a person standing with their arms raised in a gesture of praise or joy. The person is silhouetted against a bright, hazy sky, likely at sunset or sunrise, with mountains visible in the background. The overall mood is one of openness and devotion.

"Na chválu Božiu
jasaj celá zem"
Ž 98, 4

14. november 2014
od 19:30

v Katolíckom kultúrnom dome (KKD)
vo Vranove nad Topľou